

tuurgoed te laten gedijen). Hun officieel vzw-adres is in Lanaken, hun kantoor is gevestigd in Casino Modern in Waterschei-Genk, terwijl de financiën in Hasselt geregeld worden. Het gebrek aan een (verwarmde) repetitieruimte vormt wel een probleem. De provinciale instellingen en cultuurcentra staan wel open voor hen, maar dat is slechts een noodoplossing. Voorlopig blijft het nog zoeken naar een eigen werk- en opslagruimte.

Het gezelschap is er bij dit alles in geslaagd zijn eigenheid te bewaren. Wat ondersteuning betreft, krijgen ze vanaf 2003 structurele subsidies van de provincie. Van de Vlaamse Gemeenschap hebben ze de afgelopen jaren telkens projectsubsidies gekregen. En als theatercommissielid kan ik bevestigen dat ze die projectsubsidies niet kregen omdat ze Limburgs zijn, maar omdat het goede dossiers waren!

De Queeste profileert zich in de provincie wel als Limburgs door hun randactiviteiten: *de Queeste speelt Limburg*. Een Limburgse tournee wordt extra in de verf gezet, met een nevenprogrammering, met een jazzoptreden, een maaltijd, een nagesprek met borrel, met kunstinstallaties van Limburgse verwante zielen. Voor volgend seizoen is er een project gepland met korte stukken van Limburgse schrijvers.

Kortom: de provincie Limburg ontving de Queeste met open armen, omarmde de theatermakers, maar gelukkig lieten zij zich niet door die provinciale overheid doodknuffelen. Limburg is de uitvalsbasis naar het groeiende aantal speelplekken in Nederland en Vlaanderen.

Engagement

De Queeste wil zich vooral profileren als een maatschappelijk geëngageerd theater.

De groep schrijft: 'Wij willen theater maken van nu, over de menselijke achtergronden van nu. Theater over thema's waar wij 's nachts van wakker liggen, over mensen die we zelf wel eens zouden kunnen zijn, over mensen die ons omringen, over de wereld waarin wij leven.(...) Onze fascinatie gaat hierbinnen (de maatschappelijke complexiteit) vooral uit naar de persoonlijke queeste van vechtende mensen: mensen die met alles wat ze hebben in opstand komen tegen een onrecht dat hen wordt aangedaan.'

Theater maken is voor hen altijd op zoek gaan, en ze vinden dat je dergelijke zoektochten beter kunt ondernemen als lid van een jong, ei-

genzinnig gezelschap dan in een grote vaste troep. Ze willen verhalen brengen over de grote en kleine dingen des levens, niet de klassiekers, maar liefst bijzondere en hier nog onbekende 'verhalen van zoekende en vluchtende mensen'.

Samen met andere theatermakers zetten ze de eerste jaren van hun bestaan laboratoriumonderzoeken op: 'broeikassen', zoals ze het zelf noemen, met onder andere Marc Debischop, Domien van der Meiren en Tania Poppe als regisseurs of als (spelende) medewerkers (*Keizerkwartet* van Fabre/Müller in '98, *Het Vermoeden* van Arne Sierens in '99, *Brandbaar* naar Amélie Nothomb in 2000).

Met *Belgrado trilogie* (2000) van Biljana Srbljanovic spelen ze heel duidelijk in op de actualiteit. In dit stuk vierden Servische vluchtelingen nieuwjaar op drie verschillende plaatsen in de wereld – Praag, Sydney en Los Angeles – en in de epiloog in Belgrado zelf. De laatste scène wordt gespeeld door een Kosovaarse vluchteling (Klajda Hassani) – wat uiteraard een duidelijk politiek statement is. 'Het stuk gaat niet expliciet over politiek, maar is sowieso wel politiek', verklaart de Queeste in een interview.

De maatschappelijke betrokkenheid van de groep spreekt ook de acteurs Kris Cuppens en Dirk Tuypens aan. Zij gaan een samenwerking met de Queeste aan voor een stuk dat ze samen geschreven hebben rond de collaboratie en repressie in Vlaanderen. Zij baseren zich daarbij op eigen interviews en research. *Vaderland* (1999-2000) slaat aan bij het publiek en lokt discussies uit. De voorstelling gaat echter gebukt onder zoveel maatschappelijke, psychologische, politieke en sociale informatie, dat ze verwatert. Met datzelfde euvel kampt ook hun tweede duoproductie *Kean & Zoon* (2001-2002), over een confrontatie tussen vader en zoon die alle twee toneelspelers zijn, dus daarom ook over theater, over de dunne grens tussen leven en spel. Tekst en dramaturgie zijn nogal voorspelbaar en te expliciet. De overdreven psychologische duiding doet af aan het opzet.

Na deze productie verlaat Kris Cuppens de Queeste en sluit Dirk Tuypens zich aan bij de kerngroep.

Ondertussen hebben Christophe Aussems en andere mensen van het gezelschap (vormgeving, techniek, dramaturgie) in coproductie met de Nederlands-Limburgse theaterwerkplaats Het Huis van Bourgondië de productie *Locked In* (2001) gemaakt. Op het eerste ge-

zicht is dit geen politiek geëngageerd theater: aan de basis ligt het medische 'locked-in'-syndroom, een toestand van optimaal bewustzijn in de cocon van een onbeweeglijk lichaam. Auteur Paul Pourveur gebruikt het syndroom als een metafoor voor de onleefbare liefde waar twee jonge mensen in gevangen zitten. De jongen vermoordt het meisje en de anderhalve seconde tussen het schot en de daaropvolgende dood wordt uitgewerkt tot vijf kwartier theater. Christophe Aussems: 'Wij zijn op zoek naar vluchtende mensen. Maar wat als je totaal niet meer in staat bent om te vluchten? Wat als je hersenen het laten afweten?'

Locked-In is na alle hectische toestanden in *Kooningskinderen* en *Belgrado trilogie* een verademing: sober, strak, naar abstractie neigend in mise-en-scène en spel. De voorstelling brengt een symbiotische mengeling van gedachtenflarden, herinneringen aan een klein verleden en fantasieën over grote toekomst, mijmeringen over de liefde, geslingerd tussen woede, wanhoop en tederheid. Zoekende mensen die niet meer kunnen vluchten. Een zoektocht naar iets zuivers, een zoektocht die tot vernieling leidt.

Met deze productie geeft de Queeste zijn politiek-maatschappelijke zoektocht een existentiële dimensie. Het wordt een zoektocht naar de drijfveren van mensen, wellicht dé mens. Dan volgt *Stallerhof/Geisterbahn* (2002) van Franz Xaver Kroetz, een stuk over verloren mensen: boeren die het niet meer zien zitten, een knecht die wat aanrommelt, een achterlijke ongewenste dochter die bij die knecht zichzelf probeert te vinden – aan de buitenkant zijn ze allemaal een beetje karikaturaal, vanbinnen gevoelsarm. Grauw en *unheimlich*. Op het einde van het seizoen 2002-03 zal dit een weerklink vinden in het even grauw-rauwe *Haarmann*.

Daarmee lijkt de Queeste zijn weg gevonden te hebben, zowel inhoudelijk als qua vorm.

Shock

Het gezelschap opent onaangekondigd het huidige theaterseizoen met de voorstelling *Shock*. Eigenlijk stond het kleinschalige project *Schaamhaar* (gebaseerd op een tekst van de Duitse toneelauteur Wilfried Happel) op het programma. Dit gezinsdrama wordt echter geschrapt omdat de Queeste-medewerkers zich steeds meer geschokt voelen door wat er ondertussen in de wereld gebeurt. Directe politieke en maatschappelijke gebeurtenissen in de buurt, maar ook verder weg: Israël, Palestina, 11 september, Afghanistan, de oorlogsdreiging. Terrorisme of bevrij-